

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1673/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Јасминке Станојевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Радоња Дубљевић, адвокат из ..., против туженог Рударско геолошког факултета Универзитета у Београду, кога заступа пуномоћник Предраг Крунић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 3364/19 од 11.12.2019. године, у седници већа од 27.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 3364/19 од 11.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 3364/19 од 11.12.2019. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П1 87/18 од 04.06.2019. године, одбачена је тужба тужиоца као недозвољена а тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати 14.000,00 динара у року од осам дана по пријему решења.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 3364/19 од 11.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Београду П1 87/18 од 04.06.2019. године.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију, с тим што је предложио да се о њој одлучи као о изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажним решењем у конкретном случају одбачена је тужиочева тужба у овом предмету због тога што нижестепени судови налазе да је тужилац у конкретном случају, с обзиром да је као злостављач означен професор који је шеф катедре на којој је тужилац био професор, а који није овлашћен да одлучује о правима, обавезама и одговорности тужиоца по основу рада на основу члана 13. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ број 36/2010) био дужан да пре покретања судског поступка покрене тзв. поступак интерне заштите односно да послодавцу поднесе образложени захтев за покретање поступка за заштиту злостављања па с обзиром да он то није урадио већ се непосредно обратио суду, тужба је недозвољена па је као таква и одбачена.

Правилно налаже нижестепени судови да је основно питање од кога зависи да ли на страни запосленог постоји обавеза да покрене поступак интерне заштите по члану 13. Закона о спречавању злостављања на раду пре подношења тужбе суду или може одмах да се обрати суду по члану 14. истог закона је да ли се за злостављање на раду терети одговорно лице или не. У конкретном случају, за злостављање на раду се терети шеф катедре при чему га тужилац сматра одговорним лицем, а нижестепени судови налазе да он то није, с тим што се нижестепени судови позивају на одредбе Закона о одговорности правних лица за кривична дела („Службени гласник РС“ број 97/08) који у члану 5. став 1. тачка 2. одговорно лице дефинише као физичко лице коме је правно или фактички поверен одређени круг послова у правном лицу као и лице које је овлашћено односно за које се може сматрати да је овлашћено да поступа у име правног лица.

Закон о спречавању злостављања на раду има за предмет како је дефинисано чланом 1. забрану злостављања на раду и у вези са радом, мере за спречавање злостављања или унапређења односа на раду, поступак заштите лица изложених злостављањем на раду и у вези са радом и друга питања од значаја за спречавање и заштиту од злостављања на раду и у вези са радом. Дакле, тај закон се односи искључиво на рад или нешто што је у вези са радом. Отуда се на конкретан случај не може примењивати појам одговорног лица из Закона о одговорности правних лица за кривична дела јер појмове које тај закон дефинише треба тумачити у вези са циљем тог закона који је прописан чланом 1. истог по коме тим законом се уређују услови одговорности правних лица за кривична дела, кривичне санкције које се могу изрећи правним лицима и правила поступка у којима се одлучује о одговорности правних лица, изрицању кривичних санкција односно доношење одлука о рехабилитацији, престанку мера безбедности или правне последице осуде и извршењу судских одлука. То значи да се појам одговорног лица мора тумачити у складу са прописима који регулишу рад и радне односе односно у конкретном случају у складу са одредбама Закона о раду који се по члану 89. став 1. Закона о високом образовању („Службени гласник РС“ бр. 88/2017... 27/2018) примењује у овом случају, осим ако је тим законом другачије уређено. Тај закон у ставу 2. истог члана прописује да о појединачним правима, обавезама и одговорностима запослених на високој школској установи одлучује орган пословођења те установе, што је по статуту у конкретном случају декан факултета. Орган пословођења је практично изједначен са надлежним органом код послодавца из члана 192. став 1. Закона о раду. Све наведено значи да се под одговорним лицем у конкретном случају мора узети у обзир лице које одлучује о правима и обавезама запосленог у вези са радом и радним односима а то у конкретном случају није шеф катедре како то правилно налазе и нижестепени судови. С обзиром да

се предлогом за посебну ревизију не указује на другачије одлуке судова по истом питању, а да нису испуњени ни остали услови из члана 404. ЗПП за прихватање ове ревизије и одлучено је као у ставу првом изреке.

Законом о спречавању злостављања на раду у члану 29. став 5. је прописано да ако тим законом нису предвиђена посебна правила у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак, па пошто се овде не ради о спору из члана 441. ЗПП, ревизија је одбачена на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа
судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић